

Tartalomjegyzék

Bevezetés.....	2
Felhasználói dokumentáció.....	3
A program célja.....	3
A felhasznált módszerek.....	3
Hardver követelmények.....	3
Üzembe helyezés.....	3
A program kezelése.....	3
Felhasználói felület.....	3
A bemeneti fájlok szintaxisa.....	3
Fejlesztői dokumentáció.....	11
A program feladata.....	11
Megkötések.....	11
A felhasznált módszerek.....	11
Osztálydiagram.....	12
Az egyes osztályok diagramjai, leírásai.....	12
namespace Utils.....	12
Allapot.....	13
elsoparseParser.....	17
interpretParser.....	19

Bevezetés

Az assembly programnyelvek egyszerű, processzor-közeli utasításokból épülnek fel, amiket a számítógép hatékonyan végre tud hajtani, viszont ennek a hatékonyságnak ára van: a program kódja már rövidebb programok esetén is nehezen olvashatóvá és értelmezhetővé válik.

Jelen program feladata az, hogy egy assembly programkód futását szimulálja: az utasításokat egyenként hajtja végre és minden lépés után a felhasználó számára kijelzi az aktuálisan tárolt adatokat: a regiszterek tartalmát, a változók tömbjét és a futásidejű vermet. Elsődlegesen azok számára készült, akik érdeklődnek az assembly nyelvek iránt, de a nehézkes átláthatóság és a túlnyomórészt alacsony szintű utasítások miatt nem teljesen értik a műveleteket és nehezükre esik elképzelni, hogy mi történik az utasítások hatására.

Felhasználói dokumentáció

A program célja

A program beolvas egy egy NASM assembly utasításokból álló fájlt, annak a programnak a futását szimulálja, azaz a kódot lépésenként hajtja végre és minden lépés után kijelzi a regiszterekben, a változók tömbjében és a veremben eltárolt értékeket.

A felhasznált módszerek

A program C++ nyelven íródott, a <TODO> grafikus felület Qt-val készült, az assembly kód kezdeti elemzése, valamint menet közbeni értelmezése flex által generált lexikus elemzőt, illetve bisonc++ által generált szintaktikus és szemantikus elemzőt használ.

Hardver követelmények

<TODO>

Üzembe helyezés

<TODO>

A program kezelése

Felhasználói felület

<TODO>

A bemeneti fájlok szintaxisa

A program az x86 NASM assembly szintaxisát használja fel alapvetően, viszont az utasításkészlet korlátozott, és bizonyos pontokon vannak engedmények. Hogyha a bemenő fájl szintaxisa nem felel meg a leírtaknak, a program a kezdeti elemzés során hibát jelez.

Az alábbi leírásban használt jelölések:

- kulcsszó: a kulcsszó ugyanezzel az írásmóddal szerepelhet (általában kis-nagybetű nem számít)
- < ... >: a pontok helyén szereplő kifejezés értelemszerű behelyettesítése
  - pl. <kettőspont> egy darab :-karaktert jelöl

- pl. <azonosító> a program által azonosítóként elfogadott karaktersorozatokat jelöli
- < ... | ... | ... >: a függőleges vonalakkal elválasztott szavak közül pontosan egy szerepel

A regiszterek a következők:

- eax, ax, al, ah; ebx, bx, bl, bh; ecx, cx, cl, ch; edx, dx, dl, dh
  - az a, b, c vagy d betűkben megegyező regiszterek egyben vannak tárolva, egymással tartalmazásos kapcsolatban vannak
  - pl. az „eax” regiszter 4 byteos, az „ax” regiszter a két alacsony helyiértékű byteja
  - pl. az „bx” regiszter alacsony helyiértékű byteja „bl”, a nagyobb helyiértékű byteja „bh”
- esp, sp; ebp, bp
  - a fentiekhez hasonlóan itt is tartalmazásos kapcsolat van esp-sp, illetve ebp-bp között
  - „esp” regiszter tartalma határozza meg, hogy a futásidejű veremben hány byte található
  - ezek a regiszterek hivatkozások esetén kitüntetett szerepben vannak – ha közülük egy szerepel, akkor a hivatkozás veremhivatkozás, különben a változók tömbjére hivatkozás
    - pl. „word [esp]” a verem tetejéről kezdve 2 byte

Lehet a bemeneti fájlban pontosvessző (;), ekkor annak a sornak a maradékát a program megjegyzésként kezeli és a szimuláció szempontjából figyelmen kívül hagyja.

A szintaxis tehát a következő:

- <szekciók> -ból épül fel a program, egy szekció a következők valamelyike lehet:
  - **section .data**
    - < <azonosító><kettőspont> <db|dw|dd> <kezdő értékek> kifejezések sorozata, szóközzel vagy sorvéggel elválasztva>
    - változók deklarálása, megadott kezdeti értékkel, a későbbiekben <azonosító> névvel lehet rájuk hivatkozni

- a <kezdő értékek> számok (legalább egy darab) sorozata, vesszővel elválasztva
- minden egyes számhoz ami a <kezdő értékek>-ben van a méretjelölőtől függően le lesz foglalva 1(**db**), 2(**dw**) vagy 4(**dd**) byte és az adott számra a felsorolásból lesz inicializálva a változó értéke
  - amennyiben a szám túl nagy (pl. 1000 nem fér el 1 byteon), akkor a magas helyiértékek túlcsordulás miatt elvesznek, ekkor az alacsony helyiértékek nem maximumra, hanem a nekik megfelelő értékre inicializálódnak (fentebbi példa esetén: 1000 modulo 256 = 232-ra)
  - amennyiben a szám kicsi és nem tölti ki az összes megadott byteot, akkor kerülhetnek a magasabb helyiértékekre nullák (és a következő szám illetve változó nem csúszik előrébb)
  - pl: „x: **dw** 11, 66000” összesen 4 byteot foglal le x-nek, értékük helyiérték szerint növekvően 11, 0, 208, 1
- **section .bss**
  - < <azonosító><kettőspont> <**resb|resw|resd**> <szám> kifejezések sorozata, szóközzel vagy sorvéggel elválasztva>
  - változó deklarálása, minden byte 0-ra inicializálva
  - a legfoglalt byteok száma <szám> * a méretjelölő értéke (**resb** = 1, **resw** = 2, **resd** = 4)
    - pl. „x: **resw** 3” kifejezés x-nek 3 * 2 = 6 byteot foglal le
- **section .text**
  - <utasítások sorozata, szóközökkel vagy sortörésekkel elválasztva>
  - a szekció elején lehet „global <azonosító>” kifejezés, ez jelöli majd a program belépési pontját, ahonnan a végrehajtás elkezdődik
    - pontosan egy helyen kell belépési pontot megjelölni, különben a program hibát jelez
- **global <azonosító>**
  - megjelöli a program belépési pontját
  - lehet önállóan, nem csak text szekció elején
- <utasítás>

- **<azonosító><kettőspont>**
  - megjelöl egy címkét az ugró utasításokhoz: amennyiben egy ugró utasítás **<azonosító>**-t jelöli meg céljául, akkor (amennyiben történik ugrás) a program végrehajtása a címke definícióját követő első utasítástól folytatódik
  - ha egy azonosító meg van adva ugrás célpontjaként, akkor a programnak pontosan egy címkét kell azzal az azonosítóval tartalmaznia
  - egy azonosító legfeljebb egy címkében szerepelhet
  - szerepelhet ugyanaz az azonosító egyszerre változóként és címkeként is (a hivatkozás kontextusából következik, hogy egy azonosító melyiként lesz értelmezve)
  - a címkéket a szimuláció nem kezeli önálló utasításként, a végrehajtás
  - **<TODO>** minden címkét követnie kell utasításnak – nem követhet címkét egy új szekció vagy fájl vége
- ugró utasítások:
  - **jmp <azonosító>**
    - az **<azonosító>**-val megjelölt címkét követő utasítással folytatja a program végrehajtását (a továbbiakban ezt csak „ugrásnak” fogom nevezni)
    - minden ugró utasításnál van lehetőség a címke azonosítója előtt a „**near**” kulcsszó használatára, ennek a szimuláció szempontjából nincs hatása (viszont assembly kódban szerepelhet „hosszú” ugrások jelzésére)
  - **ja <azonosító>**
    - amennyiben a sign flag és a zero flag értéke is 0, ugrik
  - **jb <azonosító>**
    - amennyiben a sign flag értéke 1, és a zero flag értéke 0, ugrik
  - **je <azonosító>; jz <azonosító>**
    - amennyiben a zero flag értéke 1, ugrik
  - **jna <azonosító>**
    - amennyiben a sign flag vagy a zero flag értéke 1, ugrik

- **jnb** <azonosító>
  - amennyiben a sign flag értéke 0, vagy a zero flag értéke 1, ugrik
- **jne** <azonosító>; **jnz** <azonosító>
  - amennyiben a zero flag értéke 0, ugrik
- **call** <azonosító>
  - elmenti 4 byteon a következő utasítás sorszámát a verembe, majd ugrik
- **ret**
  - kivesz a veremből 4 byteot, majd a következő utasítás sorszámát a kivett értékre állítja
  - amennyiben a verem teteje ugyanoda mutat, ahová az utolsó **call** utasítás végrehajtása után mutatott (és az az által eltárolt 4 byte nem változott), akkor az azt követő utasítástól folytatódik a végrehajtás – a **call** és a **ret** együtt körülbelül egy paraméterek nélküli függvényhívást valósítanak meg

A továbbiakban szereplő utasításoknál a következő jelöléseket alkalmazom:

- <hely>
  - egy olyan helyet jelöl, aminek az értéke módosítható lehet, azaz lehet regiszter, változó- vagy veremhivatkozás
  - hivatkozás esetén a szintaxis: [<érték>]
    - amennyiben az <érték> kifejezése tartalmaz „esp”, „ebp”, „sp” vagy „bp” regiszterre hivatkozást, akkor a veremből veszi ki az értéket a program, hogyha nem tartalmaz ilyen, akkor a változók tömbjéből
    - amennyiben a hivatkozás érvénytelen helyre mutat (olyan változókezdetre, ami nincs a változók tömbjének határain belül, vagy a veremnek egy olyan pontjára, ami nincs a verem teteje és alja között), akkor a program hibát jelez
- <érték>
  - lehet regiszter, <azonosító> vagy konstans, illetve ezekből felépülhet zárójelezésekkel, összeadás (+), kivonás (-), szorzás (*) és osztás (/) műveletekkel

- <azonosító> esetén az értéke az adott változónak a változó tömbjében elfoglalt első bytejának sorszáma
  - lehet hivatkozás is, ekkor a hivatkozott helyen található byteokból a program előállít egy számot

A további utasításoknál fontos, hogy egyértelműnek kell lennie az argumentumok méretének, a méretet meghatározhatja regiszter vagy az egyik argumentum előtt szereplő **byte**, **word** vagy **dword** szavak (rendre 1, 2 és 4 byteos argumentumméretre utalnak). Amennyiben nincs méret megadva, vagy eltérő méretek vannak megadva, a program a kezdeti beolvasásnál hibát jelez.

- **mov** <hely>, <érték>
  - a <hely> által megjelölt helyre bemásolja az <érték>-ben szereplő értéket
- **add** <hely>, <érték>
  - a <hely>-en levő értékhez hozzáadja <érték>-et
  - amennyiben az összeadás eredménye 0 (nullák összeadásából, vagy túlcsordulás miatt), akkor a zero flag értékét 1-re állítja, különben 0-ra
- **sub** <hely>, <érték>
  - a <hely>-en levő értékből kivonja <érték>-et
  - amennyiben <érték> nagyobb mint a <hely>-en levő szám, akkor a sign flaget 1-re állítja, különben 0-ra
  - amennyiben a kivonás eredménye 0, a zero flaget 1-re állítja, különben 0-ra
- **and** <hely>, <érték>
  - „bitenkénti és” műveletet hajt végre a két argumentumon, az eredményt <hely>-en tárolja el
  - ha a művelet eredménye 0, a zero flaget 1-re állítja, különben 0-ra
- **or** <hely>, <érték>
  - „bitenkénti vagy” műveletet hajt végre a két argumentumon, az eredményt <hely>-en tárolja el
  - ha a művelet eredménye 0 (azaz mindkét argumentum értéke 0), a zero flaget 1-re állítja, különben 0-ra
- **xor** <hely>, <érték>

- „bitenkénti kizáró vagy” műveletet hajt végre a két argumentumon, az eredményt <hely>-en tárolja el
- ha a művelet eredménye 0 (a két argumentum egymás bitenkénti komplementere), akkor a zero flaget 1-re állítja, különben 0-ra
- **inc** <hely>
  - a <hely>-en található szám értékét megnöveli eggyel
  - túlcsoordulás esetén a zero flaget 1-re állítja, különben 0-ra
- **dec** <hely>
  - a <hely>-en található szám értékét csökkenti eggyel
  - ha az érték 0-ra csökken, akkor a zero flaget 1-re állítja, különben 0-ra
- **not** <hely>
  - „bitenkénti nem” műveletet hajt végre a <hely>-en, azaz minden bitet lecserél a komplementerére
  - ha a művelet eredménye 0 (csupa egyes volt a <hely>-en a művelet előtt), akkor a zero flaget 1-re állítja, különben 0-ra
- **cmp** <érték>, <érték>
  - összehasonlítja a két értéket
  - ha megegyeznek, a zero flaget 1-re állítja, különben 0-ra
  - ha az első szám kisebb a másodikonál, a sign flaget 1-re állítja, különben 0-ra
- **mul** <érték>
  - <érték>-nek megadott argumentummérettől függően szorzást végez el
    - ha 1 byteos, akkor „al” regiszterrel szorozza meg, és „ax”-ben tárolja el a szorzás eredményét
    - ha 2 byteos, akkor „ax” regiszterrel szorozza meg, „ax”-ben tárolja el az eredmény kisebb helyiértékű 2 byteját és „dx”-ben a nagyobb helyiértékű 2 byteját
    - ha 4 byteos, akkor „eax” regiszterrel szorozza meg, „eax” regiszterben tárolja el az eredmény 4 alsó helyiértékét és az „edx”-ben a 4 felső helyiértékét
  - ha az eredmény 0, akkor a zero flag értékét 1-re állítja, különben 0-ra
- **div** <érték>

- <érték>-nek megadott argumentummérettől függően maradékos osztást végez el
  - ha 1 byteos, akkor az „ax” regiszter tartalmát elosztja <érték>-kel, az eredmény „al”-be, a maradék „ah”-ba kerül
  - ha 2 byteos, akkor összefűzi a „dx” és az „ax” regisztereket 4 byteon (ennek nincs nyoma a regiszterekben), ezt elosztja <érték>-kel, az eredmény „ax”-be, a maradék „dx”-be kerül
  - ha 4 byteos, akkor összefűzi az „edx” és az „eax” regisztereket 8 byteon, ezt elosztja <érték>-kel, az eredmény „eax”-be, a maradék „edx”-be kerül
- **push <érték>**
  - a futásidejű verem tetejére (ami az „esp” regiszter tartalmaz határoz meg) eltárolja <érték>-et az argumentum méret által meghatározott számú byteon, és az „esp” regiszter értékét ennek megfelelően módosítja
  - ha az eltárolás után 268.435.455-nél több byteot tartalmaz a verem, a program hibát jelez
- **pop <hely>**
  - a futásidejű verem tetejéről elvesz az argumentumméretnek megfelelő számú byteot, és <hely>-re eltárolja
  - amennyiben a veremben nincs annyi byte, amennyit a művelet ki akar venni, a program hibát jelez
  - az „esp” regiszter értékét megfelelően módosítja

A program futása során fellépő hibaüzenetek

Fejlesztői dokumentáció

A program feladata

A program célja, hogy egy x86 NASM assembly utasításokat használó programot utasításonként szimuláljon, azaz minden utasítás után megjelenítse, hogy a program milyen adatokat tárol a regiszterekben, a változóiban és a futásidejű veremben.

Megkötések

A program csak bizonyos utasítások felismerésére és végrehajtására képes, ezek a következők:

mov, add, sub, and, or, xor, cmp, inc, dec, not, mul, div; push, pop; jmp, ja, jb, je, jz, jna, jnb, jne, jnz, call, ret;

valamint csak bizonyos regisztereket kezel:

eax, ebx, ecx, edx, ax, bx, cx, dx, ah, al, bh, bl, ch, cl, dh, dli esp, ebp, sp, bp.

Ezek mellett a szokásos módon lehet változókat deklarálni és inicializálni, belépési módot megadni, sor végéig kommentet írni (amit a szimuláció figyelmen kívül hagy), illetve címkéket elhelyezni (amikhez az ugró utasítás léptetheti a végrehajtást).

A könnyebb használat érdekében bizonyos helyeken nagyobb szabadságot adunk a felhasználónak:

- van lehetőség arra, hogy egy utasításnak mindkét argumentuma memória-hivatkozás legyen (normál esetben legfeljebb az egyik lehet az, a másiknak mindenképp regiszternek vagy konstansnak kell lennie)
- amikor valamilyen konstans szám-értéket akar a programban megadni, lehetőség van arra, hogy aritmetikai műveletek sorozatával adja meg
  - pl: **mov** eax, 256 * 256 * 4 + 256 * 11 + 37

A felhasznált módszerek

A program C++ nyelven íródott, a lexikális elemzést flex által generált lexikális elemző csinálja, a szintaktikus és szemantikus elemzést bisonc++ által generált elemző hajtja végre.

Osztálydiagram

<TODO>

Az egyes osztályok diagramjai, leírásai

namespace Utils

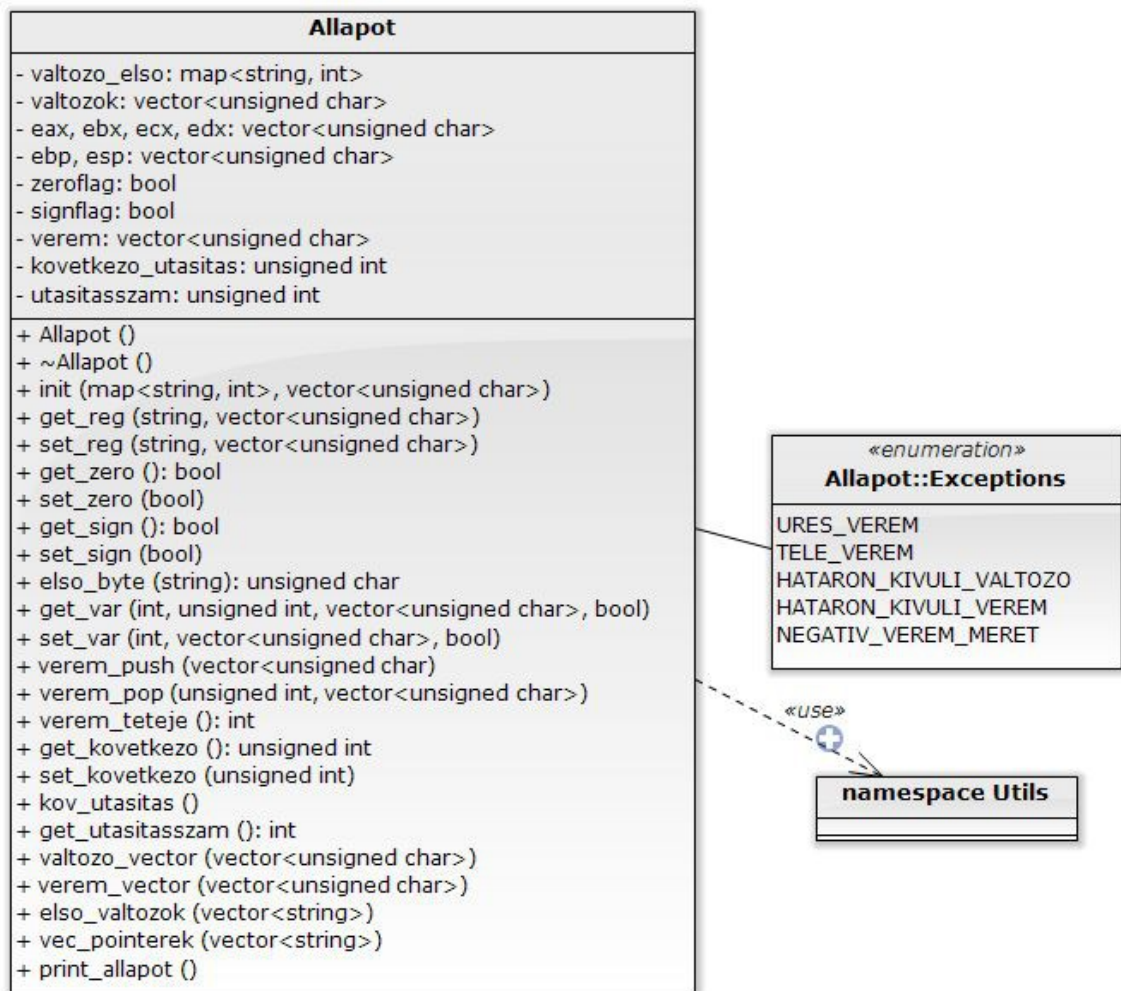
namespace Utils
+ vec_cout (vector<unsigned char>, string) + vecc2uint (vector<unsigned char>): unsigned int + vecc2sint (vector<unsigned char>): int + uint2vecc (unsigned int, vector<unsigned char>) + sint2vecc (int, vector<unsigned char>)

Kisegítő függvényeket tárol. A vektorra konvertáló műveletek esetén az átadott vektor paraméter hosszának akkorának kell lennie, ahány byteon tárolni akarjuk a kapott eredményt

- `vec_cout(vector<unsigned char>, string)`: kiírja a vektorban található értékeket tabulátorokkal elválasztva; ha a string nem üres, akkor az előtte levő sorba kiírja a string tartalmát
  - elsősorban tesztelésnél és debuggolásnál használt
- `vecc2uint(vector<unsigned char>)`: a vektor tartalmát átkonvertálja előjel nélküli egész számmá, mintha 256-os számrendszerbeli szám lenne, a vektor elején a kisebb helyiértéket tárolva
  - a konverzió egyértelmű
  - `uint2vecc(unsigned int, vector<unsigned char>)`: a számot átkonvertálja vektorra, ugyanezen elv alapján
- `vecc2sint(vector<unsigned char>)`: a vektor tartalmát átkonvertálja előjeles egész számmá
  - ha a vektor tartalma [255, 255, 255, 15], akkor ez a függvény nullát ad vissza, ha a vektor értéke (úgy, mint 256-os számrendszerbeli szám, balról jobbra növekvő helyiértékekkel) nő, akkor a visszatért szám csökken
  - elsősorban a verem regisztereinek konverziójára szolgál

- lehetővé teszi, hogy ha pl. az *esp* regiszterhez hozzáadunk 4-et, akkor a verem mérete csökkenjen 4 byteal (ahogy azt egy assembly program esetében tenné)
- `sint2vecc(int, vector<unsigned char>)`: számot konvertál vektorrá, ugyanezen elv alapján

Allapot

Az ábrázolásnál a tárolt adatok bytejait minden esetben *unsigned char* típussal tároljuk. Ez az osztály az adott bemeneti fájlra egyértelműen meghatározza, hogy a szimulációnak melyik pontján vagyunk.

Adattagok:

- *valtozok*: a változók bytejainak tömbje
- *valtozo_elso*: azonosítókhoz tárolja a változók tömbben hozzá tartozó első byte sorszámát

- *eax, ebx, ecx, edx, ebp, esp*: regiszterek tömbje
  - az *eax, ebx, ecx, edx* esetén ha a regiszter értéke akkor nulla, ha a tömb összes eleme nulla
  - az *ebp, esp* esetén a regiszter értéke akkor nulla, ha *Utils::vecc2sint()* függvény nullát ad vissza
    - a *Utils::vecc2sint()* függvény ezekre a regiszterekre
- *zeroflag, signflag*: a megfelelő flag aktuális értéke
- *verem*: a veremben tárolt byteok tömbje
- *kovetkezo_utasitas*: a következő utasítás sorszáma
- *utasitasszam*: az eddig végrehajtott utasítások száma

Metódusok:

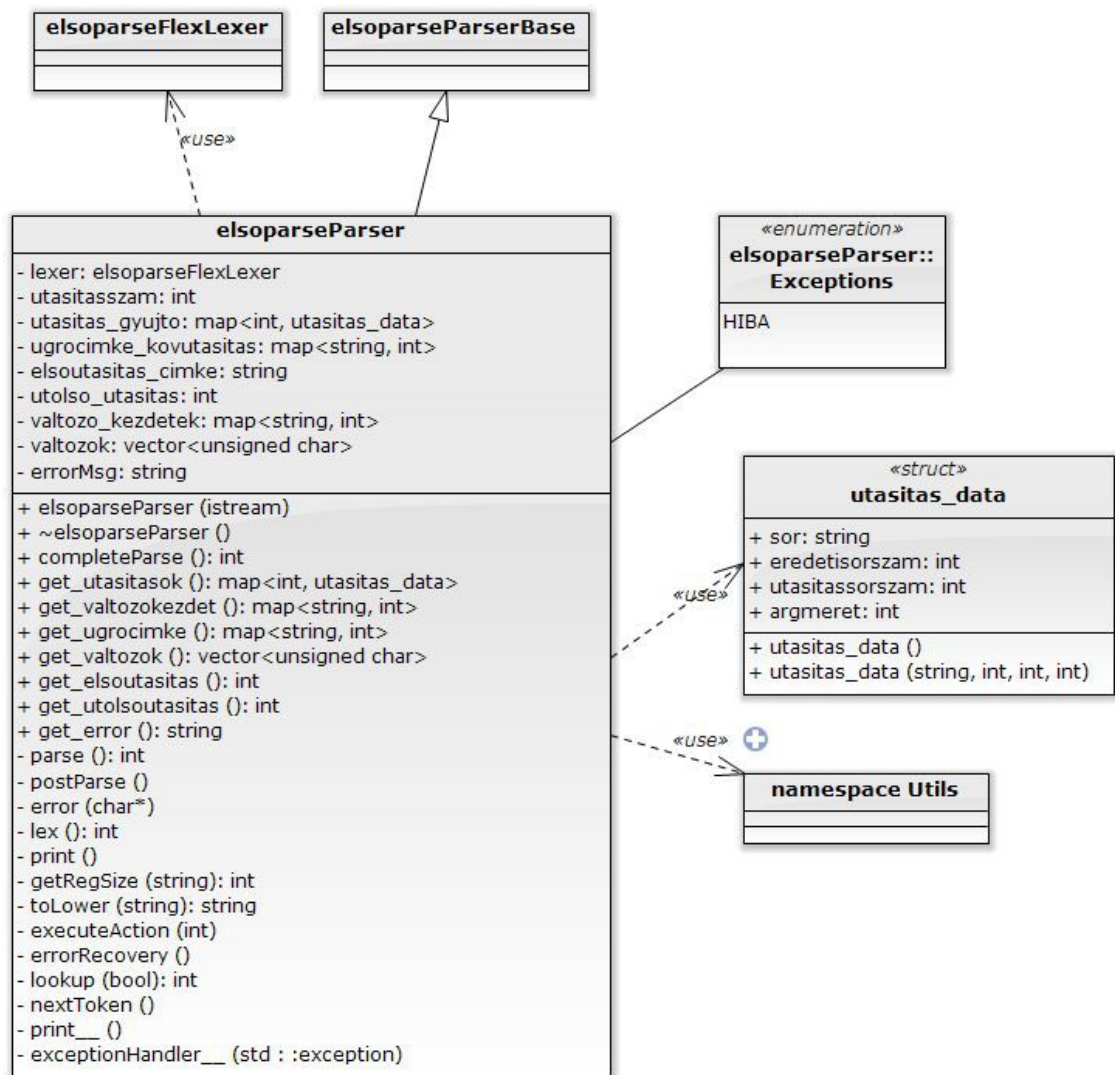
- *Allapot()*: konstruktor, inicializálja a regisztereket, a vermet és a flageket
- *~Allapot()*: destruktork, jelenleg nem csinál semmit
- *init(map<string, int>, vector<unsigned char>)*: a megadott mappal inicializálja *valtozo_elo*-t, a vektorral pedig *valtozok*-at
- *get_reg(string, vector<unsigned char>)*: a megadott vektorba kimásolja a stringben megadott nevű regiszter értékét
  - ha nem 4 byte méretű regisztert kérdez le a függvény, akkor rövidebb lesz a visszaadott tömb is, és a megfelelő regiszter tartalma kerül bele
  - nem néz teljes egyezést a regiszter nevével, csak bizonyos részleteket – a string hosszát, a regisztert jelölő betűt (a, b, c, d, s)
    - amennyiben a string nem egyezik meg ezen a szinten egy regiszter nevével, akkor a függvény nem csinál semmit (és nem ad hibát)
    - a helyes működés biztosítása a programozó feladata
- *set_reg(string, vector<unsigned char>)*: a stringben megadott nevű regiszterbe bemásolja a vektor tartalmát
  - a *get_reg()*-hez hasonlóan lehet 4 bytenál rövidebb regiszter nevével is meghívni, ekkor a vektor elejéből vesz ki annyi byteot, amennyi a regiszterbe fér
  - feltételezzük, hogy a vektor hossza legalább akkora, mint ahány byteot ki akarunk másolni belőle, ennek biztosítása a programozó feladata
  - mint a *get_reg()*-nél, nincs teljes név ellenőrzés

- dobhat `NEGATIV_VEREM_MERET` kivételt, amennyiben az `esp` regiszter negatív veremméretet jelölne
- `get_zero()`: visszaadja a *zero*flag értékét
- `set_zero(bool)`: beállítja a *zero*flag értékét
- `get_sign()`, `set_sign(bool)`: ugyanezek, csak a *sign*flagre
- `elso_byte(string)`: visszatér a stringben megnevezett változó első bytejának sorszámát
- `get_var(int, unsigned int, vector<unsigned char>, bool)`
  - az `int` megadja az első byte sorszámát, az `unsigned int` a lekérdezett byteok számát, a vektor a cél ahova kimásolja a byteokat
  - ha a `bool` hamis (alapértelmezett), akkor a változók tömbjéből vesz ki, ha igaz, akkor a verem tömbjéből
  - dobhat `HATARON_KIVULI_VALTOZO` és `HATARON_KIVULI_VEREM` kivételt, ha az első byte és/vagy a hossz érvénytelen hivatkozást eredményez
- `set_var(int, vector<unsigned char>, bool)`
  - az `int`-ben megadott első byte sorszámától kezdve bemásolja a *valtozok* tömbbe a vektorban megadott értékeket (a darabszámot a vektor hossza határozza meg)
  - ha a `bool` hamis (alapértelmezett), akkor a változók tömbjét módosítja, ha igaz, akkor a verem tömbjét
  - dobhat `HATARON_KIVULI_VALTOZO` és `HATARON_KIVULI_VEREM` kivételt, ha az első byte és/vagy a vektor hossza érvénytelen hivatkozást eredményez
- `verem_push(vector<unsigned char>)`
  - eltárolja a verembe a vektor tartalmát, `esp` regisztert megfelelően módosítva
  - dobhat `TELE_VEREM` kivételt, hogyha a veremben a művelet után 268435455-nál több byte van
- `verem_pop(unsigned int, vector<unsigned char>)`
  - a verem tetejéről kivesz az `int`-ben megadott számú byteot, és a vektorba másolja, `esp` regisztert megfelelően módosítva

- dobhat `URES_VEREM` kivételt, ha a veremben nincs annyi byte, ahányat ki akar venni
- `verem_teteje()`: az `esp` regiszter alapján megmondja, hány byte van a veremben
- `get_kovetkezo()`: megadja a következő utasítás sorszámát
- `set_kovetkezo(unsigned int)`: beállítja a következő utasítás sorszámát
- `kov_utasitas()`: a *utasitasszam* értékét eggyel növeli
- `get_utasitasszam()`: visszaadja az *utasitasszam* értékét
- `valtozo_vector(vector<unsigned char>)`, `verem_vector(vector<unsigned char>)`: a megadott tömbbe másolja a lekérdezett tömb elemeit
- `elso_valtozok(vector<string>)`: a megadott tömböt feltölti üres stringekkel vagy az adott sorszámon elkezdődő változó nevével (a *valtozo_elso* mapból)
- `vec_pointerek(vector<string>)`: a megadott tömböt feltölti üres stringekkel, illetve ahova az `esp`, `ebp`, regiszter mutat, oda a megfelelő névvel
- `print_allapot()`: kiírja a standard kimenetre az objektum tartalmát

elsoparseParser

Az **elsoparse.y** fájlból bisonc++ által generált szintaktikus és szemantikus elemző osztály. Ez az osztály hajtja végre az assembly fájl kezdeti beolvasását, és tőle lehet megkapni a szimulációhoz szükséges adatokat.

Kisegítő osztályai:

- elsoparseFlexLexer
  - az **elsoparse.l** fájlból flex által generált lexikális elemző
- elsoparseParserBase
  - bisonc++ által generált őssztály
- utasitas_data

- az beolvasott utasításokat ilyen struktúrában tárolva menti el, az eredeti programbeli sorszámaival, hogy hányadik utasításként van számontartva, illetve hogy az argumentumok hány byteosak

Adattagok:

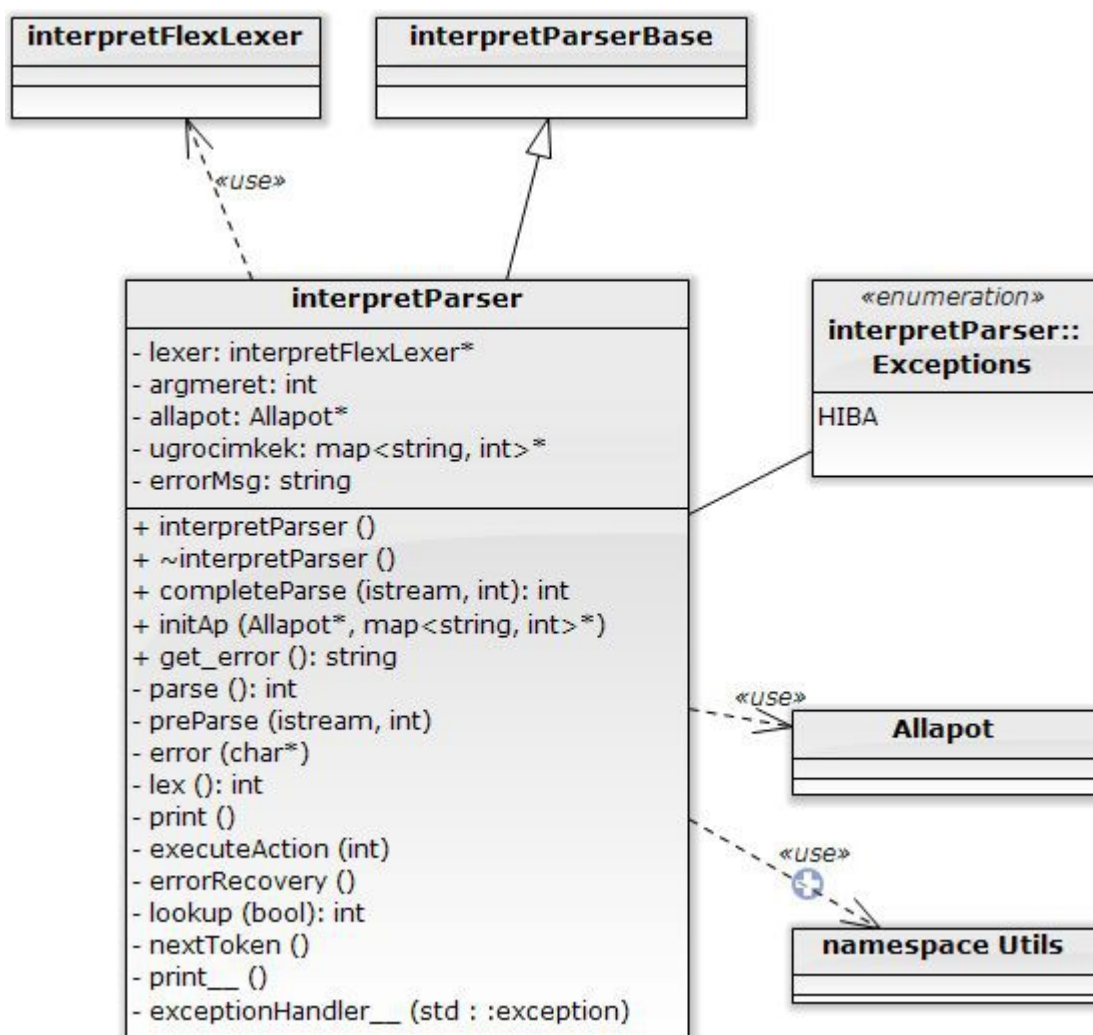
- *lexer*: a flex által generált lexikális elemző
- *utasitasszam*: hány utasítás van eltárolva jelenleg
- *utasitas_gyujto*: számhoz hozzárendelve az, hogy az adott számmal melyik utasítás van eltárolva
- *ugrocimke_kovutasitas*: a címkékhez hozzárendelve, hogy hányadik utasítás követi őket
- *elsoutasitas_cimke*: a **global** kulcsszóval megjelölt belépési pontja az assembly programnak
- *utolso_utasitas*: az elemzés végén az a szám, amihez már nem tartozik utasítás – amennyiben a szimulációnál a jelenlegi utasítás felveszi ezt a számot, véget ért a szimuláció
- *valtozo_kezdetek*: a változók azonosítóihoz hozzárendeli, hogy hányadik bytetől indul az a változó
- *valtozok*: az eltárolt változók kezdeti értékei
- *errorMsg*: hiba esetén HIBA kivételt dob az elemző, és ez tárolja a hiba üzenetét

Metódusok:

- *elsoparseParser(istream)*: inicializálja az adattagokat
- *~elsoparseParser()*: destruktorként, jelenleg nem csinál semmit
- *completeParse()*: meghívja a *parse()* metódust, majd a *postParse()* metódust
- *get_utasitasok()*, *get_valtozokezdet()*, *get_ugrocimke()*, *get_valtozok()*, *get_elsoutasitas()*, *get_utolsoutasitas()*, *get_error()*: lekérdező műveletek az adattagokhoz
- *parse()*: a bisonc++ által generált, a teljes elemzést végrehajtó metódus az ***elsoparse.y*** fájlban leírt nyelvtan alapján

- `postParse()`: az elemzés utáni ellenőrzéseket végrehajtó metódus: minden hivatkozott címke definiálva van-e, minden hivatkozott változó deklarálva van-e, van belépési pontja a programnak
- `getRegSize(string)`: egy regiszterre megmondja, hogy hány byteos
- `toLower(string)`: visszatér a szöveggel, csupa kisbetűvel
- `error(char*)`, `lex()`, `print()`, `executeAction(int)`, `errorRecovery()`, `lookup(bool)`, `nextToken()`, `print__()`, `exceptionHandler__(std::exception)`: a bisonc++ által generált, a parseolás során felhasznált metódusok

interpretParser

Az ***interpret.y*** fájlból bisonc++ által generált szintaktikus és szemantikus elemző osztály. Ez az osztály értelmez egy assembly utasítást, és végrehajtja a megfelelő műveleteket a neki megadott állapoton.

Kisegítő osztályai:

- interpretFlexLexer:
  - az **interpret.I** fájlból flex által generált lexikális elemző
- interpretParserBase:
  - bisonc++ által generált ősszotály

Adattagok:

- *lexer*: a flex által generált lexikális elemző
- *argmeret*: az aktuálisan végrehajtott utasításnak az argumentum mérete byteban
- *allapot**: az az Allapot, amit az utasítások hatására módosít
- *ugrocimkek**: ebben tárolja el, hogy melyik címkét hanyas számú utasítás követi
- *errorMsg*: az elemzés során esetlegesen tapasztalt hibák hibaüzenetét tárolja, lehet nullával osztás vagy lexikális hiba

Metódusok:

- interpretParser(): konstruktor, a *lexer* pointert nullpointerre állítja
- ~interpretParser(): destruktork, ha a *lexer* pointer nem nullpointer, akkor törli a *lexert*
  - az *allapot* és az *ugrocimkek* kívülről átadott változók, az átadó osztály felelőssége felszabadítani a memóriát (ha dinamikusan vannak lefoglalva)
- completeParse(istream, int): meghívja a preParse() és a parse() függvényeket, illetve az *allapot*-ot a következő utasításra állítja (ami még a parse() futása során módosulhat ugró utasítás esetén)
- initAp(Allapot*, map<string, int>*) : inicializálja az *allapot* és az *ugrocimkek* változókat
- get_error(): lekérdezi az *errorMsg* változót
- parse(): a bisonc++ által generált, egy utasítás végrehajtását szimuláló metódus az **interpret.y** fájlban leírt nyelvtan alapján
- preParse(istream, int): létrehozza a *lexert* a megadott adatfolyammal és beállítja az *argmeret* változót

- `error(char*)`, `lex()`, `print()`, `executeAction(int)`, `errorRecovery()`, `lookup(bool)`, `nextToken()`, `print__()`, `exceptionHandler__(std::exception)`: a `bisonc++` által generált, a parseolás során felhasznált metódusok